

Arrest

nr. 61 405 van 13 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.12.2009 werd ingediend door :

*(L.B.) (R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)
nationaliteit: China /Volksrep./*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Verzoeker poogt haar identiteit te bewijzen aan de hand van twee documenten, namelijk een attest van het Bureau van Tibet d.d. 18.04.2006 en een document met als titel 'Lhasa Hada Group Construction Branch Writing Paper'. De voorgelegde identiteitsdocumenten kunnen niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zij bij de voor haar bevoegde ambassade in België heeft gepoogd een identiteitsdocument -of een attest dat zij niets kan voorleggen- te verwerven. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen.

Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 10.09.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming'

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 09.10.2009, haar ter kennis gebracht op 16.10.2009. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 20/12/2010, wordt aan (L.B.) (V)

geboren te (...) (China), op (...),

van China nationaliteit verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 19/02/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing :

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° De Asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 10/09/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus- weigering subsidiaire bescherming'.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 09/10/2009, haar ter kennis gebracht op 16/10/2009. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig Middel: Schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Op 20.12.2010 kreeg verzoekster een negatieve beslissing met betrekking tot haar regularisatieaanvraag. Haar aanvraag werd onontvankelijk verklaard. De reden van de beslissing: (...). Verzoekster kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekent. Op 05.12.2009 werd een regularisatieaanvraag ingediend voor verzoekster door meester Landuyt. Op 14.12.2009 werd een nieuwe aanvraag ingediend bij de burgemeester van de stad Antwerpen door haar nieuwe raadsman. In de aanvraag d.d. 14.12.2009 werd aangegeven dat het voor verzoekster onmogelijk was om een identiteitsbewijs in België te bekomen. Immers de Chinese ambassade levert geen documenten af aan Tibetanen. Als begin van bewijs van haar identiteit legde verzoekster een attest voor van het bureau van Tibet. In eerste instantie dient benadrukt dat dienst vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de aanvraag d.d. 14.12.2009. Minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Er wordt op geen enkele wijze naar verwezen. Dat dit reeds een schending is van de motiveringsverplichting als ook van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien heeft dienst vreemdelingenzaken geen rekening gehouden met het feit dat het voor verzoekster als Tibetaanse onmogelijk is om via de Chinese ambassade aan identiteitsdocumenten te geraken. Dat dit werd opgeworpen in de aanvraag d.d. 14.12.2009 doch dienst vreemdelingenzaken nalaat hieromtrent te motiveren. Dat dit eveneens een schending is van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat in feit de bestreden beslissingen de eigen praktijkregels van dienst vreemdelingenzaken niet naleeft. Immers in het verleden is reeds meermaals gebleken dat dienst vreemdelingenzaken erkent dat Tibetanen onmogelijk een officieel Chinees identiteitsdocument kunnen bekomen. Dat hier in de bestreden beslissing totaal geen rekening mee werd gehouden. Minstens dat hier geen enkele motivering omtrent wordt gegeven zodat verzoeker de indruk heeft dat dienst vreemdelingenzaken totaal geen rekening heeft gehouden met haar eigen regels. Dat dienst vreemdelingenzaken zelfs stelt dat verzoekster zich dient te wenden tot haar ambassade. Dat dit niet redelijk te verantwoorden is daar Tibetanen geen officieel identiteitsdocument kunnen bekomen. Dat minstens de bestreden beslissing op dit vlak niet afdoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing laat eveneens na aan te tonen of aan te geven op welke wijze het voor verzoekster, gelet op haar afkomst, mogelijk is om identiteitsdocumenten te bekomen. Minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing of werd hier enig onderzoek naar gedaan of enige motivering omtrent gegeven. Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden. De bestreden beslissing is om deze redenen dan ook een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel. Minstens is de bestreden beslissing op dit vlak niet goed gemotiveerd. Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) . Dat de beslissingen de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld: "Verzoeker poogt haar identiteit te bewijzen aan de hand van twee documenten, namelijk een attest van het Bureau van Tibet d.d. 18.04.2006 en een document met als titel 'Lhasa Hada Group Construction Branch Writing Paper'. De voorgelegde identiteitsdocumenten kunnen niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zij bij de voor haar bevoegde ambassade in België heeft gepoogd een identiteitsdocument - of een attest dat zij niets kan voorleggen- te verwerven. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen". Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis §1, van de vreemdelingenwet, waarop verzoekster zich beroept, luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 5 december 2009 haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. In het administratief dossier bevindt zich echter geen tweede aanvraag om machtiging tot verblijf die op 14 december 2009 door verzoekster, via haar nieuwe raadsman, zou zijn ingediend. Evenmin blijkt uit het stuk 3 van de verzoekende partij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, gedateerd op 14 december 2009, effectief werd ingediend. De gemachtigde van

de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon dan ook geen rekening houden met de door verzoekster op 14 december 2009 opgestelde regularisatieaanvraag. Verzoeksters verwijzing naar haar stuk 3 kan dan ook niet worden aangenomen. Terwijl in antwoord op verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf die op 5 december 2009 werd ingediend, terecht werd geoordeeld dat deze onontvankelijk is. Uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt:

“Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.”

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart, zodat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren. Verzoekster heeft, zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld, nagelaten om de noodzakelijke documenten, kopie van het (inter)nationaal paspoort/identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, over te maken bij de aanvraag, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren. Het betoog van verzoekster, dat het voor haar onmogelijk is om van de Chinese ambassade identiteitsdocumenten te verkrijgen, wordt voor het eerst aangevoerd in het verzoekschrift en niet in de aanvraag zelf, zodat het bestuur hiermee geen rekening kon houden.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC